

עזון תורני שכוחי

בעזה"ת

אזהרה ששל תנודו

גליון 707

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"י יוסף חיים אור-יהודה ת"ז

"ונפשנו קצה בלחם הקלוקל"

מדוע קראו ישראל למן 'לחם קלוקל', והלא היו בו כל הטעמים שבעולם? ביאר היחזקוני: לבני ישראל היה חשוב לא רק הטעם, אלא גם הצבע והצורה של המאכלים המוכנסים לפיהם. נמאס להם לראות אותו מאכל יום אחרי יום, שנה אחר שנה, הם רצו גיוון... ולכאורה, מדוע באמת לא נתן להם הקב"ה מאכלים שונים, פעם כך ופעם כך, אלא במשך ארבעים שנה הוריד להם מאכל אחד באופן קבוע?

כפתח האהל

"ויבכו את אהרון שלושים יום כל בית ישראל". ואילו לאחר מיתתו של משה לא נאמר כל בית ישראל, אלא רק כל ישראל. מדוע? אצל משה רבינו בכו האנשים, ואילו אצל אהרון בכו האנשים והנשים שהיה אוהב שלום ורודף שלום ועובר במחנה ישראל בכל יום, ומביא שלום בין איש לאשתו, ובין איש לרעהו, לפיכך גמלו לו חסד כל ישראל (פרקי דרבי אליעזר) אהרון ידע מה רב כוחה של אהבת ישראל וכמה נחת רוח יש לקב"ה מאדם שמרבה אהבת ישראל, ולכן עמל כדי לרכוש ולהטביע זאת בנפשו ומתוך תפילה ותחנונים זכה ופתח אבינו שבשמים את לבו לאהוב כל יהודי. בקש שלום ורדפהו"ז מידת אהרון הכהן, אוהב שלום ורודף שלום, והוא סם החיים. ואם כך אמרו לבקש שלום אחרים, קל וחומר לבקש שלום אנשי ביתו וקרוביו. ודע, שבמקום שיש מחלוקת השכינה מסתלקת ח"ו, ובית שיש בו מחלוקת הוא משכן סטרא אחרא ח"ו. וביותר יהיה לו שלום עם אשתו, ויזהר לכבדה (החיד"א הקדוש, 'מורה אצבע')

מספרים על רשכבה"ג רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל, שכאשר היה שב לביתו, בטרם נכנס אל הבית, היה מסדר את הזקן והפאות. כששאלו אותו פעם: האם יש אורחים בבית, ענה: אין אורחים, אלא שכאשר נכנס אני לביתי, לפגוש את אשתי, בשבילי זה כקבלת פני השכינה. ואת זה סיפר הרב חמישים שנה(!) לאחר נישואיו. וכשנפטרה אשתו, אמר שאינו צריך לבקש ממנה מחילה, כנהוג, משום שמעולם לא פגע בה! שלום בין איש לאשתו הוא לא עוד עניין. הוא העניין. אדם שיש לו שלום בית השכינה מלווה אותו תמיד ויש לו הגנה מכל פגעי העולם וברכה והצלחה בכל אשר יפנה. כל השפע, ברוחניות ובגשמיות, תלוי בשלום שיש בבית. זה הדבר החשוב והיקר ביותר. צריך להשקיע בו את כל הכוח. אהבה ושלום ביננו, זה טעם החיים.

שבת שלום
שמשון אליעזר פוקס

מסופר על אביו של המשגיח הרה"צ ר' אליעזר דסלר זצ"ל, שהיה סוחר. יום אחד הזמינו יהודי עשיר להתארח בביתו. כשהגיע, ראה שעל השולחן מונחים קרוב לעשרים סוגי סלטים! שאל את בעל הבית: "מה פשר הדבר, מה צורך יש בכל כך הרבה סוגי סלטים?!" ענהו בעל הבית העשיר: "בהמה אוכלת כל חייה קש. תרנגולת כל חייה מנקרת זרעונים. בן אדם אוכל כמו בן אדם, מאכלים מגוונים... " נדהם אביו של הרב דסלר ואמר: "נכון שאנו בני אדם, אך הסבור שיתרון האדם על הבהמה מתבטא במגוון סוגי הסלטים המוכנסים לפיו – אדם אומלל הוא!" רצה הקב"ה להוציא מליבם של ישראל את הרעיון הלזה, ולכן נתן להם מן במשך ארבעים שנה ללא צורה, רק עם טעמים שונים, כדי שלא יחשבו שמעלתם המיוחדת בהיותם בני אדם באה לידי ביטוי באכילת מאכלים מגוונים. לא! על האדם לאכול את הנדרש לו לקיומו, ולשם כך קיבלו בני ישראל את האוכל הטוב ביותר. אבל במה שנוגע למותר האדם מן הבהמה – לשם כך קיבלו את התורה הקדושה! (ומתוק האור)

זמני השבת
הזלאת נרות מוצאי שבת
8:34 7:28
גא לשמור על קדושת חג"יון
אין לקרוא בשעת התפילה

לעילוי נשמת חרת אסתר בת ר' משה קרמר ע"ה - ה' תמוז

אָהַל הַהַלְוָה

שאלה: אסור להשמיע קול שיר על ידי כלי בשבת. ולכן, אסור לנגן בשבת בשום כלי נגינה. ולכן יש לשאול, האם מותר להקיש בשבת על הדלת, באמצעות טבעת מיוחדת התלויה על הדלת לשם כך? וכן האם מותר לתת לתינוקות צעצועים מיוחדים (קשקשן) המשמיעים רעש?

תשובה: מותר להקיש על הדלת בטבעת המיוחדת לשם כך. ואין בזה איסור משום השמעת קול בשבת. (חזון עובדיה ח"ה) ולגבי משחקים המיוחדים לתינוקות, ומשמיעים קול, כגון "קשקשן", או מכונית משחק הנוסעת על ידי קפיץ וכדומה, שמשמיעים איזה רעש, כתב בספר שמירת שבת כהלכתה (פרק טז סעיף ג) שמותר לתת אותו בשבת לילדים קטנים, משום שאין זה קול של שיר. וזהו כעין מה שכתבנו לגבי ההקשה על הדלת, שמאחר ואין זה קול שיר, בילדים קטנים שלא הגיעו למצוות, בודאי שאין לחוש בזה לאיסור.

וכן פסק הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל (אור לציון ח"ב כו). וכן פסק הלכה למעשה מרן רבינו עובדיה זצ"ל, בספרו על הלכות שבת (חזון עובדיה ח"ה רנט), שמאחר ומותר לילדים לשחק במשחקים אלה, מותר גם למבוגרים לטלטלם ולתת אותם לילדים, שלא שייך בזה איסור מוקצה.

למעשה מותר להקיש בשבת על גבי דלת, בטבעת המיועדת לכך. וכן מותר לתת בשבת לילדים משחקים, גם אם הם משמיעים רעש, כל שאינו רעש של נגינה. ופשוט שאין המדובר אלא במשחקים שלא פועלים על ידי חשמל, כי **במשחקים הפועלים על ידי חשמל אסור להשתמש בשבת, וכן אסור לטלטלם.**

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8566615
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל לחידוש חידושים ופנינים לשולחן השבת

"זאת התורה אדם כי ימות באהל"

הגאון רבי אפרים זלמן מרגליות, ידוע היה בגאונותו הגדולה בתורה. עם זאת, ניהל עסקים מסועפים, ונודע גם כעשיר מופלג – תורה וגדולה במקום אחד. פעם אחת באו לביתו כמה סוחרים ובפיהם הצעת עסק. רבי אפרים זלמן ישב באותה שעה בחדרו, והיה עמל על דברי הגמרא, ומשום כך סירב להיפגש עימם. הדבר אינו סובל דחוי – אמרו הסוחרים לרבנית – אמרי לרב כי אם לא יקבל אותנו לפגישה עכשיו, עלול הוא להפסיד ממון רב! נכנסה הרבנית אל חדרו ומסרה לו את דבריהם. בפרשת חוקת – השיב לה הרב – נאמר: "זאת התורה אדם כי ימות באהל", בשעה שאדם יושב ועוסק בתורה, עליו לשים עצמו כמת לגבי כל עניני העולם הזה, על כן איני מוכן לפגוש בסוחרים אלה עכשיו! הלכו הסוחרים לדרכם, ואמנם, מכיוון שלא קיבל את הצעתם, הפסיד רבי אפרים זלמן הפסד עצום של אלפי זהובים. אשרי ואשרי חלקי – שמח הרב – על שזכיתי לשלם היום אלפי זהובים, תמורת דף גמרא....

"על כן יאמרו המושלים בואו חשבון"

בספר חרדים (לה, ל) הביא בשם הזוהר הקדוש לבאר פסוק זה על חובת האדם לערוך חשבון נפש בערוב יומו, לפני השינה. לסקור כיצד עבר עליו היום, אם עבר עבירה, יתודה עליה וישוב בתשובה, ויתבונן, כיצד ייטיב דרכו להבא וכיצד יימנע מהמכשולים בהם נכשל. פעם הגיעה שאלת עוף אל המהר"ל מפראג. הגאון ראה שהעוף כשר, אך במקום להשיב פסק הלכה ברור, כדרכו, הורה הפעם לגשת לבית פלוני, שם יושב ילד חרש אילם, ולהציג בפניו את השאלה. הדבר היה לפלא עצום, אך כיוון שהדברים יצאו מפה קדוש כשל המהר"ל, עשו כדבריו. הילד בן התשע, שהיה ידוע בכל העיירה כאחד שלא פתח מעולם את פיו וגם לא שמע אף מלה, שמע הפעם את השאלה, התבונן בעוף והוציא מפיו בבירור את המלה "כשר", ומיד הוציא את נשמתו... המעשה המופלא התפרסם בכל האזור, והמהר"ל נאות להסביר את פשר העניין. ילד זה היה בגלגולו הקודם מורה הוראה, תלמיד חכם עצום וצדיק יסוד עולם, ובמשך כל ימי חייו עסק בהרבצת תורה. כשהגיע לאחר פטירתו לעולם האמת, פסקו בשמים שיש להכניסו לגן עדן, אך לפתע הגיע הקטגור ובפיו טענה. בערב שבת אחד, זמן קצר מאד לפני כניסת השבת, הגיעה אליו אלמנה עם שאלת עוף, וכנראה עקב לחץ הזמן לא התבונן דיו בעוף והטריפו, למרות שהיה כשר. לאלמנה נגרם צער רב, כיוון שלא היה בידה עוף אחר, כך שלמרות צדקותו המושלמת, פסקו בבית דין של מעלה שהרב צריך לרדת פעם נוספת לעולם הזה. הרב נחרד והזדעזע, ואמר בפני בית הדין שהוא פוחד מאד לרדת פעם נוספת ולהתנסות בנסיונותיו של זה העולם, שמא הפעם לא יעמוד בצדקותו. הטענות שלו, סיפר המהר"ל, התקבלו, ופסק הדין יצא לאמר, שכדי לכפר על צערה של האלמנה, ירד הרב שנית לעולם הזה, אבל הוא יהיה חרש אילם, למען לא יוכל לחטוא, וכשתגיע אליו בפעם הראשונה שאלה של עוף והוא יכשירו, יסיים את תפקידו ויכנס מיד לגן עדן. (לחנך בשמחה)

אהל המעשה

"כי אש יצאה מחשבון"

יש שמפרשים הכתוב בדרך צחות, לפעמים מצית האדם בעצמו אש ברכושו, משום שיקבל על זה דמי הביטוח, וזהו "אש יצאה – מחשבון". בסיפור שלפנינו התרחש עובדא כזאת: בווינה התגורר חסיד שינאווא עשיר ושמו ר' קלמן פריד. ר' קלמן היה בעל לב חם ויד פתוחה, ביתו פתוח לאורחים וידו מושטת לעזרת עניים ונצרכים. גם הרה"ק משינאווא זצ"ל נעזר בו בענייני צדקה וחסד רבים, וכל פנייה שלו נענתה בעין יפה ויד רחבה. נתקיים בו בר' קלמן הפסוק (קהלת ז) "בצל החכמה בצל הכסף". הוא תמך במשפחות רבות של תלמידי חכמים ואף לבניו וחתניו הורה לשבת על התורה ולהתעלות בה, והוא פרנס אותם בכבוד. עשרו ויושרו היו ידועים ומפורסמים ואנשים רבים הפקידו אצלו את כספם, אלמנות את דמי חסכוניותיהן ויתומים את דמי נדונייתם, הכל ידעו שכספם מופקד בידיים בטוחות ונאמנות. אבל כבר אמרו חז"ל (שבת קנא:): ש' גלגל הוא שחוזר בעולם' ולא לעולם חוסן, עסקי לא עלו יפה, החיטה שבשדותיו היתה מאיכות ירודה, השקעותיו לא הניבו פירות והמצב הלך והתדרדר מיום ליום. ר' קלמן הבין שאם לא תבוא ישועה ומיד, לא תהיה לו ברירה והוא יאלץ להבריז חלילה על פשיטת רגל, מה שנותר לו יילקח במחיר אפסי על ידי בעלי חובותיו והוא יוותר ללא פרוטה... הלך ר' קלמן להיוועץ בעורך דינו, אמר לו עורך הדין שישנה עצה פשוטה שכבר הצילה אנשים רבים לפניו, שהיו אף במצב גרוע יותר. הואיל ועסקיו מבוטחים בביטוח נגד שריפה ובסכום עתק של עשר מליון כתרם – והואיל והתבואה לא עלתה יפה הרי שכדאי להציתה ולהגיש תביעת נזיקין לחברת הביטוח. הנזק האמיתי יהיה מועט שהרי תישרף תבואה גרועה והפיצוי הכספי יספיק כדי לשוב ולהעמיד את כל העסק על רגליו. בתחילה מיאן ר' קלמן לשמוע על דרך זו של הונאה ורמאות, אבל יום רדף יום והמצב נהיה יותר ויותר גרוע, עוד עסק נכשל ועוד הפסד הצטבר, ור' קלמן נוכח לדעת שלא יהיה עוד באפשרותו לתמוך בבניו ובחתניו הלומדים תורה, ולא יוכל עוד לתרום ולפזר לצדקה, והגרוע מכל, כספי הפיקדונות כספם של האלמנות היתומים ששמו בו את מבטחם אף הוא ירד לטמיון. כך דרכו של היצר הרע שהוא מפתה את האדם בחשבוניות לשם שמים. הלך ר' קלמן בחשאי ושילח אש בשדותיו, הוא חשב שחברת הביטוח תמהר ותחלף אותו מהצרה אבל לא כך היה, החברה חשדה שהיה כאן מעשה הצתה, ופתחה בחקירה. חוקריה מצאו עדויות הקושרות את ר' קלמן למעשה. החברה גם גילתה את הסתבכויותיו הכספיות של ר' קלמן, וחוקריה הכינו תיק ראיות והוכחות נגדו, ובו פורט הכל מדוע החליט להצית, וראיות על מעשה ההצתה עצמו. וכך, לא זו בלבד שהיא לא שילמה את הסכום העצום שבתביעה אלא עוד הגישה תביעה משפטית כנגד ר' קלמן, תביעה על ניסיון הונאה שהעונש עבורה הוא מאסר ממושך. ר' קלמן לקה בכפלים: עתה, לא זו בלבד שהעסקים כושלים וכספו אבד, אלא שגם שדותיו נשרפו כליל, מצבו הכספי יתגלה לעין כל והוא עצמו ימק בכלא... תאריך המשפט נקבע לחודש הקרוב. קם ר' קלמן ונסע לשינאווא, שפך את נפשו לפני רבינו וביקש ישועה, אך בידעו שרבינו הוא איש האמת ונפשו סולדת מכל מרמה והונאה, פחד לספר לו את האמת על השריפה פן יביא על ראשו קללה ולא ברכה, הוא רק סיפר שפרצה שריפה בשדותיו המבוטחים בסכום עתק, ומישהו העליל עליו שידו היתה בשריפה זו, הוגש כנגדו משפט, והוא צפוי לכמה שנות מאסר. השיב רבינו וענה: "ודאי! אם מציתים בכוונה תחילה את השדות כדי לזכות בדמי

ביטוח – מגיע עונש חמור, שהרי ראשית כל – זוהי גזילה ונסיון הונאה, מלבד זאת מצערים את הנשמות שהתגלגלו בחיטים ומחכות לתיקונן כאשר יקצרו את התבואה ויכינו מיני מאפה, ויהודים יברכו עליהם. על ידי השריפה חוזרות הנשמות לייסוריהן, אבל כפי שאתה מתאר את המצב – הרגיעו רבינו – הרי אין לך כל חלק בשריפה ולא מגיע לך כל עונש, אם כן, אל תירא ואל תפחד, כי השקר אין לו רגלים, ואתה יכול להיות סמוך ובטוח שהאמת תצא לאור... אבל מאפשרות זו עצמה הלא פחד ר' קלמן יותר מכל, שהאמת תצא לאור! הוא עמד נדהם – אם חלפה בו מחשבה להודות לפני רבינו על האמת הרי לאחר ששמע באיזו חומרה מתייחס לכך, וכיצד רבינו רואה בזה פשע כנגד החיים וכנגד המתים כאחד, ידע שרבינו לא יסלח לו, קל וחומר שלא יברכנו... יצא ר' קלמן מאת פני רבינו ונסע לביתו מדוכא ושבור ברוחו. בווינה התגורר הגה"צ הרב מביקובסק זצ"ל שנמנה אף הוא על חסידי שינאווא, ור' קלמן תמך בו רבות במשך השנים. החליט <<<

למה חמור אומר אי אה?
כשאמרו לו "ששת ימים תעבוד",
הוא אמר: "אי" וכשאמרו לו
"בשבת תנוח", הוא אמר: "אהה"

בעל ה'קדושת יום טוב' נסע לאסיפת רבנים בפעסט. הוא לקח אתו את בנו לימים האדמו"ר מסאטמאר. על אפ הדרך, הגיעה שעת התפילה, והנער הצעיר נעמד להתפלל בהתלהבות וברגש. הזדמן למקום אחד המשכילים, וכשראה את עלם החמודות עומד בתפילה ומתנועע כל גופו, וכשפאותיו מתבדרות הנה והנה, מילא פיו שחוק ולעג. כשהסתיימה התפילה, פנה אל הנער בבזו: "מה, פורים היום? למה לא הבאת רעשן?" השיב הנער השנון: "לא ידעתי שאפגוש את המן בדרך..."

פעם איש אחד נפל לבור עמוק. התחיל להתפלל:
"ה'! תעשה לי נס!" פתאום הוא שומע קול
שואל: "כמה סוכר?"

<< ר' קלמן להיכנס אל הרב מביקובסק ולהשיח בפניו את צרת נפשו לספר על מצבו, וכיצד רבינו הוסיף יגון על יגונו. לרב סיפר ר' קלמן את האמת כולה. הרב הכירו וידע שהוא אדם ישר ונאמן אלא שהצרות ופחד האסון הממשמש ובא, והצער על כספי האלמנות והיתומים המופקדים אצלו, הם שהביאוהו לצעד האומלל והמוטעה. נסע הרב מביקובסק לשינאווא, לעורר רחמים ולפעול ישועה עבור ר' קלמן. למרות העוולה שעולל נכנס הרב מביקובסק אל רבינו וגולל בפניו את מעלותיו וזכויותיו של ר' קלמן, לבו הרחום וידו הנדיבה והחזקת התורה שלו, הוא הזכיר גם את כספי הפקדונות המצויים עתה בסכנה, וסיים באומרו שתקוותו היחידה של ר' קלמן היתה ברכתו של הרבי, והנה במקומה שמע את פרשת התוכחה... ענה רבינו, לא השמעתי כל תוכחה אלא הודעתני שמי שמצית שריפות חייב להיענש, אבל מכיוון שהוא אמר לי שזוהי עלילה בלבד, אין לו מה לפחד... שאל הרב מביקובסק: ואם מרוב צער הוא עשה דבר שלא כשורה האם הכל כבר אבוד? ענה רבינו: אם הוא עצמו הצית את האש, כי אז מצבו גרוע מאד, אדם כזה איני יכול להושיע... טען הרב מביקובסק: "הבעל שם טוב הקדוש נהג אחרת". והוא פתח וסיפר סיפור: יהודי אחד עבד בביתו של פריץ ונקלע לקשיים כספיים, מה עשה הלך ומכר חבית של יי"ש ישן נושן שעמדה במרתפו של הפריץ מזה שנים רבות יי"ש שהצטלל והשביח משנה לשנה, והיה חשוב עד מאד בעיני הפריץ. פעם ירד הפריץ למרתף והרגיש בחסרונה של החבית. החשד נפל על היהודי והפריץ פנה אליו והזהירו אם לא יחזיר את החבית תוך שבוע הוא יהרוג אותו ואת אשתו. מיהר היהודי אל הבעל שם טוב בבכי וקבל על אדונו, מישהו גנב ממנו את החבית והוא מאיים להרוג אותי ואת אשתי אם לא אחזיר אותה. צעק עליו הבעש"ט הלא אתה עצמך גנבת את החבית. ענה היהודי ואם עשיתי זאת האם מחוייב אני מיתה עם רעייתי? התעמק הבעש"ט במחשבותיו הקדושות וענה, אם תבטיח לי שלא תשוב לעשות כן לעולם, אתפלל עבורך, אבל עליך לזכור אף פעם בחיך לא תחזור על כך. האיש הבטיח והבעש"ט פעל שהפריץ שכח מכל העניין. סיים הרב מביקובסק ואמר: הרי לנו שהבעל שם טוב הקדוש מחל ליהודי על כשלונו, היתכן שהרבי לא ימחול ליהודי כה יקר וחשוב כר' קלמן שפחדו וחששותיו העבירוהו על דעתו והוא הצית את שדותיו? רבינו נשאר לשבת על כיסאו כשהוא נרעש, התעמק במחשבותיו ולבסוף ענה: יהי כן, אלך בדרכו של הבעל שם טוב הקדוש, אם ר' קלמן יקבל על עצמו שלא יעשה כן עוד לעולם - אפילו במצב של לחץ נורא, או אז יעזרהו הקב"ה בפעם הזו... שב הרב מביקובסק לביתו ומסר לר' קלמן את תוכן השיחה, ר' קלמן קיבל על עצמו שלא יעשה כן עוד לעולם בשום פנים ואופן ובכל מצב שהוא. כעבור שבוע ימים נערך המשפט, להפתעת כל, פסל השופט את הוכחות התביעה דחה את טענותיה, והורה לשלם לר' קלמן את מלא סכום הפיצויים. השקיע ר' קלמן את הכסף בעסקיו שהתחילו לשגשג ולהצליח כבתחילה, שב לעושרו כבראשונה והמשיך בצדקה וחסד והחזקת תורה כל ימי חייו. (הרב ברוך רובין)

לבריאות ברכה והצלחה
סעיז אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו
מאיר בן צבי ברזני הי"ו

שיעור בפרשת שבוע

מהרב שמשון פוקס שליט"א
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכני"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 19:20

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית 6:30

מנחה וערבית (סמוכות) 19:15
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית
יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ב' - הרב הגאון אברהם הכהן שליט"א
יום ג' - הרב שלום אטלן שליט"א
יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א
יום ה' - הרב דניאל קמחי שליט"א

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה
אסף מזרחי בן רחל ומשפ' הי"ו
שאול סאלם בן גיט ומשפ' הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפ' הי"ו
דוד חיים בן עליזה ומשפ' הי"ו
טוביה שרבי בן נוימה ומשפ' הי"ו
אופיר דלל בן אורה ומשפ' הי"ו

בית הכנסת
"עולי בבל"
ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל
שחרית - 7:30
מנחה ערבית - 19:20
שיעורי תורה מידי יום
שעה לפני מנחה

יום א' ב' ה'
רב בית הכנסת
הרב יהונתן אמדי שליט"א
יום ג'
הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ד'
הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' -
הרב רפאל עגיב שליט"א
בשעה 20:00
ייש קונה עולמו בשעה
אחת"

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00

שימו לב <<<<